

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 85 Martie 2017

85. Ausgabe, März 2017

CRUCE ȘI ÎNVIERE*

† Mitropolitul SERAFIM

*„Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm
Sfântului Domnului Iisus, Unuia fără de păcat;
Crucii Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Învierea
Ta o laudăm și o mărim;
Că Tu ești Dumnezeu nostru, afară de Tine pe altul
nu știm, numele Tău numim;
Veniți toți credincioșii să ne închinăm Sfintei Învierii
lui Hristos;
Că iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea”*

Imnul acesta l-am auzit la slujba Învierii și-l auzim în fiecare duminică dimineața, la Utrenie. Evenimentul Învierii Domnului petrecut în prima zi a săptămânii, duminica, dis-de-dimineață, se prelungește în toate duminicile și în toate zilele, pentru că Mântuitorul Iisus Hristos înviat din morți, nu mai moare, moartea nu mai are stăpânire asupra Lui (cf. Romani 6, 9). El rămâne în starea de înviere în veșnicie. După Înviere, Mântuitorul a mai petrecut pe pământ 40 de zile, timp în care S-a arătat de mai multe ori ucenicilor Săi și altor credincioși, apoi S-a înălțat la Cer și a șezut de-a dreapta Tatălui, după cum mărturisim în Simbolul credinței. La despărțirea de ucenici, Domnul le-a poruncit, zicând: „*mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am spus vouă, și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*” (Matei 28, 19-20). Sfântul Evanghelist Marcu spune că, după Înălțarea Domnului la Cer, Sfinții Apostoli au început

împreună cu ei și întărea cuvântul, prin minunile care urmau” (16, 20). Viața Apostolilor n-a fost deloc ușoară. Ei au alergat în toată lumea și L-au vestit pe Hristos înviat, cu prețul multor împotriviri și suferințe. Aproape toți au murit de moarte martirică.

În sensul restrâns al cuvântului, ucenicii Domnului au fost cei 12 Apostoli, dar în sensul lui larg, ucenici ai Domnului sunt toți cei botezați în numele Lui. Cuvântul „creștin” vine de la Hristos și înseamnă a fi al lui Hristos, a crede în Hristos și a-L urma pe Hristos, îndurând orice necaz și împotrivire. Dar, deși mulți cred în Hristos, totuși nu mulți Îl urmează, pentru că nu trăiesc după poruncile Lui. De aceea făgăduința Domnului: „*Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului*” (Matei 28, 20) nu se împlinește decât cu cei care trăiesc după voia

Lui. Datoria noastră de ucenici ai lui Hristos este aceea de a ne strădui, zi de zi și ceas de ceas, să-L avem pe Hristos în inima noastră, prin rugăciune și prin săvârșirea binelui. Căci „*crența fără fapte este moartă în ea însăși*” (Iacob 2,17). Numai dacă ne străduim să devenim mereu mai buni și să facem tot mai mult bine semenilor noștri, Hristos este cu

noi, lucrează împreună cu noi și Își arată puterea prin minunile Sale (cf. Marcu 16, 20). Mai cu seamă, în rugăciune îl simțim pe Hristos Domnul în inima noastră care devine, încetul cu încetul, o inimă bună, simțitoare și compătimitoare față de suferința semenilor noștri. De aceea primii creștini „*stăruiau în învățătura Apostolilor, în frângerea pâinii*” (participând la Sfânta Liturghie) și în rugăciuni..., iar inima și sufletul celor ce au crezut erau una” Nimeni nu era între ei lipsit pentru că se ajutau unii pe alții (Faptele Apostolilor 2, 42; 4, 32, 34). Felul de viață al

primilor creștini, descris în cartea Faptele Apostolilor, rămâne exemplu de urmat pentru toți creștinii până la sfârșitul veacurilor!

Despre viețuirea primilor creștini ne vorbește și Epistola către Diognet, o veche scriere din secolul al II-lea, în care se spune despre creștini că **„locuiesc în țările în care s-au născut, dar ca străinii; iau parte la toate ca cetățeni, dar pe toate le rabdă ca străini; orice țară străină le e patrie, și orice patrie le e țară străină. Se căsătoresc ca toți oamenii și nasc copii, dar nu aruncă pe cei născuți (sau leapădă pe cei nenăscuți n.n.). Întind masă comună, dar nu și patul. Sunt în trup, dar nu trăiesc după trup. Locuiesc pe pământ, dar sunt cetățeni ai cerului. Se supun legilor rânduite de stat, dar, prin felul lor de viață, biruiesc legile”**.

Mai târziu, în secolul al XIV-lea, un credincios laic, Sfântul Nicolae Cabasila, spune că esențialul în viața creștinilor este **„legea dragostei”**, care nu pune nici o piedică în ducerea la îndeplinire a muncii și a îndeletnicirilor noastre, care nu cere „nici să trăim singuri la marginea lumii, nici să ne hrănim cu mâncări neobișnuite, nici să ne schimbăm îmbrăcămintea, ori să ne primejduim sănătatea...”. Important este **„să sfințim toate ocupațiile”** prin viețuirea în Hristos, participând la Sfânta Liturghie și împărtășindu-ne cu Trupul și Sângele Domnului, rugându-ne acasă, la lucru, pe drum și în tot locul, urmărind **„sobrietatea și paza minții de gânduri rele” și „meditarea la imensitatea dragostei lui Dumnezeu pentru noi”**. El concludă: **„Pentru aceasta spre El (Hristos) să ne îndreptăm mereu gândurile noastre, pentru ca mintea să ne fie plină numai de vrerile Lui, iar grija de fiecare ceas să ne fie așintită spre El”**.

Imnul „Învierea lui Hristos văzând...” cu care am început această Pastorală, ne cheamă „să ne închinăm Sfintei Învierii lui Hristos, că iată a venit prin cruce bucurie la toată lumea”. În viața noastră a creștinilor, ca și în viața pământească a Mântuitorului Hristos, crucea și învierea sunt două realități fundamentale și de nedespărțit. Nu putem ajunge la înviere decât prin cruce, iar crucea conține deja învierea, este impregnată de înviere. Mântuitorul ne cheamă la purtarea crucii: **„Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie”** (Marcu 8, 34). Aceasta înseamnă să acceptăm, fără să ne tulburăm, toate încercările vieții, toate necazurile câte vin asupra noastră și să ne punem nădejdea numai în Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu este prezent cu puterea Învierii Sale în toate necazurile și suferințele noastre. În cele din urmă, El le poartă pe toate, dacă-I cerem mereu ajutorul și nu ne pierdem nădejdea și curajul vieții.

Hristos Domnul Cel înviat, Biruitorul morții și Dătătorul de viață, se identifică cu Biserica pe care El a întemeiat-o tocmai pentru a ne fi tuturor corabie de salvare pe valurile lumii care ne amenință mereu cu deznădejdea, cu pierderea sensului vieții și chiar cu pieirea. Cine se află în corabia Bisericii, acela este salvat! Hristos Domnul ne așteaptă, duminică de duminică și sărbătoare de sărbătoare să pășim pragul

Bisericii pentru a ne împărtăși darurile Învierii: bucuria pe care a avut-o mironosițele văzându-l pe Domnul înviat și **„puterea de a călca peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului”**, pentru ca nimică să nu ne vatăme (Luca 10, 19). Mare este puterea credinței! Să nu ne lipsim de ea nici o clipă, ci mereu să strigăm împreună cu Psalmistul David : **„Dumnezeule spre ajutorul meu ia aminte, Doamne să-mi ajuți mie, grăbește-te”!**

După Sfintele Paști, vor începe lucrările la biserica Așezământului bisericesc din München, a cărei piatră de temelie a fost pusă în anul 2011 de către Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. **Apelul meu de suflet este acela de a ne uni cu toții, contribuind fiecare după puteri la ridicarea acestei mănăstiri care va fi un simbol al credinței și identității noastre ortodoxe și românești, loc de rugăciune și de întâlnire, ca și de înnoire sufletească și trupească.**

În nădejdea că veți pune la inimă aceste povățuiri duhovnicești și că vă veți angaja fiecare să susțineți inițiativele Părinților rânduiți de Dumnezeu să vă păstorească, precum și zidirea bisericii mănăstirii din München, vă îmbrățișez pe toți în Hristos Domnul Cel înviat și chem binecuvântarea Lui aspra tuturor: părinți și copii, tineri și vârstnici. Bunul Dumnezeu să vă ajute în toate, să vă păzească de tot răul și să vă dăruiască sănătate sufletească și trupească!

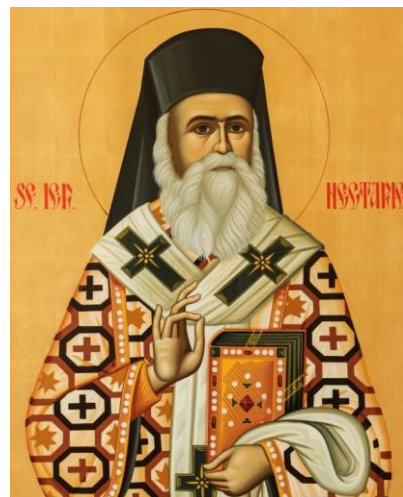
*Fragment din Pastorală la Sfintele Paști, 2017

SFÂNTUL NECTARIE, PRIETENUL CELOR ÎNSTRĂINAȚI DE ȚARĂ

Alina JALEA

Sfântul

Nectarie a intrat în viața mea și a familiei mele în 2013, când eram încă în primii ani la Viena, în plină perioadă de angoase ale acomodării și de singurătate copleșitoare. Eram ca ai nimănui și, deodată, am simțit că ne-a mângâiat Cerul. Am crezut în el, urmărind pe internet mărturia unei preotese din România, a cărei sarcină extrauterină s-a mutat ”singură” în uter, după rugăciuni fierbinți la Sfântul Nectarie. O prietenă ne-a trimis acatistul Sfântului pe email, apoi am cumpărat unul, iar soțul meu l-a citit săptămâni în șir până când, într-o seară, a început să miroasă a mir. Am crezut că s-a atins de alte cărți sfinte, însă, după verificări amănunțite, am constatat că mirosul venea de „nicăieri”. În plus, mirosul de mir mai dispărea, dar revenea mereu, în special, când ne simțeam mai păcătoși.

Sarcina cu cel de-al doilea copil a fost marcată de multe greutăți și episoade de boală, ceea ce ne-a făcut să ne întrebăm mereu cum va fi bebelușul. Soțul meu s-a rugat foarte mult Sfântului. La naștere, am văzut copilul și parcă era înconjurat numai de bine. Când avea mai mult de un an, am descoperit că avea pe partea din spatele genunchiului stâng o depigmentație în formă de cruce. Noi, părinții, am văzut crucea ca o confirmare a faptului că Sfântul Nectarie ne-a ascultat rugăciunile. Însă recunoaștem cu fior și protecția Sfântului Paisie, care mi s-a arătat în vis, la început de sarcină, și mi-a spus că orice copil este o "celebrare a lui Dumnezeu". Menționez că, eu nu auzisem niciodată de acest Sfânt care, în fapt, la momentul visului încă nu era canonizat.

În vara lui 2015, am hotărât să mergem la mare, pe insula Eghina din Grecia, unde a locuit Sfântul Nectarie. Cu o săptămână înainte de plecare, mă rugam în timpul Sfintei Liturghii, în fața icoanei bunicului Nectarie, cum l-am numit noi. Când m-am întors de la biserică, am observat că aveam mai multă forță să mă ocup de copii decât de obicei. A doua zi, am remarcat menținerea stării de bine, iar peste o săptămână, am călătorit 12 ore, cu doi copii mici, până pe insula Eghina, fără să simt nici o umbră de oboseală. Atunci, am înțeles că Sfântul mă vindecase de oboseala cronică, de care sufeream de mai mulți ani.

Odată ajunși pe insulă, am mers la mormântul Sfântului, pe drum întâlnindu-ne cu români veniți din toate colțurile lumii ca să vadă locurile unde a trăit bunul lor prieten, protector și doctor fără de arginți. Acolo, am aflat de la măicuțele de la mănăstirea construită de el, că Sfântul Nectarie pare să fie iubit și prezent în România mai mult decât oriunde altundeva. Această constatare s-ar măsura în numărul miracolelor, dar și al pelerinilor români care au transformat limba română în a doua limbă vorbită pe insulă. Punând urechea la mormântul lui (care, acum, este gol, pentru că moaștele Sfântului sunt împrăștiate la mai multe biserici ortodoxe din lume), am auzit loviturile metalice de toiag și ne-am bucurat tare mult pentru semn. Apoi, am putut să ne închinăm în bisericuța veche, unde se păstrează capul Sfântului și la noua biserică, unde se odihnește mâna acestuia. De la pangar, am cumpărat cărți cu viața lui (se găsesc și în limba română) și poze alb-negru cu Sfântul Nectarie realizate chiar în timpul vieții sale.

Da! Spre deosebire de majoritatea sfinților pe care îi cunoaștem, Sfântul apare în poze adevărate, nu doar în icoane. A fost contemporan cu primele aparate de fotografiat. Și nu numai că apare în poze, dar îi putem vedea și scrisul, și Icoana Maicii Domnului în fața căreia s-a rugat ani în șir, și patul unde a dormit, și papucii negri din piele cu care umbla prin chilie, și terasa unde servea o cafeluță, după-amiaza, în rarele momente de odihnă a trupului. Toate aceste detalii m-au constrâns să îmi revizuiesc conceptul de "sfânt". Care va să zică, am gândit eu atunci, sfinții nu sunt o specie umană aparte, de legendă, care au trăit într-o altă lume și atât de îndepărtată încât par ar fi, uneori,

chiar de pe altă planetă. În realitate, sfinții au fost oameni ca noi, cu un *start* similar, dar care au reușit să treacă linia de *finish* cu lauri și nimb de lumină pe frunte.

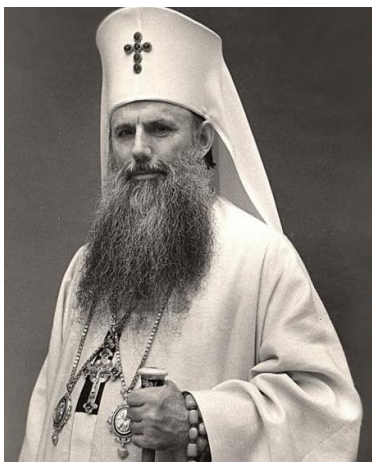
Sfântul Nectarie s-a născut în 1846, în Silivria din nordul Greciei, nu departe de actualul Istanbul. Copil fiind, s-a numit Anastasios, și a mai avut șase frați și surori. Când a mai crescut, se urca pe scaun și ținea predici, imaginându-și că este preot. Mama și bunica l-au îndemnat spre învățătură, iar la vârsta de 14 ani, după ce a terminat șapte clase, a plecat spre Constantinopol (azi, Istanbul), unde a început să muncească la o tutungerie. Aici, s-a petrecut acea frumoasă întâmplare, care este povestită azi, în cărțile pentru copii. Patronul tutungeriei îl exploata pe Anastasios și nu îi răsplătea munca, de aceea băiatul suferea mereu de frig și de foame. În vis, Isus l-a întrebat de ce e trist, iar Anastasios i-a răspuns într-o scrisoare pe care a dus-o la poștă. Un vecin a citit-o și i-a cumpărat, în secret, haine călduroase (era iarnă grea) și mâncare, ca fiind din partea lui Isus.

În timp, Dumnezeu i-a mai trimis lui Anastasios și alți binefăcători datorită cărora a putut studia și ajunge învățător, apoi preot și uimitor de rapid arhimandrit și mitropolit de Pentapolis (în Egipt). Deși pe deplin meritată, ascensiunea accelerată în ierarhia bisericească, precum și strălucirea caracterului și a erudiției sale i-au atras invidii care l-au eliminat din sistem, au adus asupra lui suspiciuni nefondate, care l-au urmărit toată viața, și o sărăcie lucie pentru o lungă perioadă de timp. Cu mare greutate, i s-a permis să se pună din nou în slujba credincioșilor, faima lui de mare predicator, duhovnic și preot cu mare dăruire răspândindu-se din nou cu rapiditate până i s-a propus poziția de director al Seminarului Teologic din Atena. După 14 ani de formare aleasă a multor generații de viitori preoți, Sfântul Nectarie a pornit construcția unei mănăstiri de maici pe insula Eghina, cea mai apropiată de Atena. Avea 62 de ani. Locuitorii insulei nu uită nici acum că, după o secetă care dura de trei ani, rugăciunile Sfântului Nectarie au redeschis porțile cerurilor, urmând o ploaie care nu s-a oprit timp de mai multe săptămâni. Peste 12 ani, a murit într-un spital din Atena, iar trupul i-a rămas, mulți ani, intact și frumos mirositor. În 1961, a fost canonizat, având ziua de prăznuire 9 noiembrie.

În România, Sfântul Nectarie pare să se fi "specializat" pe vindecări inexplicabile ale cancerului și pe ușurarea nașterilor. În ceea ce mă privește, Sfântul Nectarie poate oferi ajutor pentru orice problemă, însă, prima dată, m-a "convins" prin mângâierea inimii mele, atunci când duceam greu povara dezrădăcinării. De aceea, pentru mine, el este Sfântul Celor Înstrăinați de Țară. De altfel, și el a cunoscut prea bine pribegia, schimbându-și periodic domiciliul dintr-un oraș în altul cu diferite "contracte de muncă" încheiate cu biserica, care îl trimitea la diverse parohii. Și dacă eu am avut ocazia să depun această mărturie în fața dumneavoastră, cine știe, poate cu această "specializare" dorește el să își facă intrarea în viața multor români din Austria.

Slavă aducem Ție, Doamne, pentru Sfântul
Nectarie, deosebit de frumoasă floare a grădinii Tale!
24 ianuarie 2017

JUSTINIAN MARINA AL TREILEA PATRIARH AL ROMÂNIEI

Anul 2017, a
fost proclamat în
Biserica Ortodoxă
Română drept *Anul
comemorativ
Justinian Patriarhul
și al apărătorilor
Ortodoxiei în timpul
comunismului.*

Biserica
Ortodoxă Română a
comemorat, în data
de 26 martie 2017,
patruzeci ani de la
trecerea la cele veșnice a Patriarhului Justinian Marina.
*Părintele Justinian a fost omul providențial care a
menținut corabia Bisericii în vremurile tulburi ale
comunismului.*

Ioan Marina, viitorul Patriarh Justinian, s-a
născut în satul Suiesti, din județul Vâlcea. În perioada
1915 – 1923 a studiat la Seminarul teologic *Sfântul
Nicolae* din Râmnicu Vâlcea, apoi a urmat cursurile
Facultății de Teologie din București, devenind licențiat
în teologie în anul 1929.

În perioada 1923 – 1926 a fost învățător la sat,
în județul Vâlcea. În anul 1924 s-a căsătorit și a
devenit preot în satul Băbeni. În 1932 este numit
director al Seminarului pe care îl absolvise. La vârsta
de 34 ani, în data de 18 noiembrie 1935, a rămas
văduv, urmând să crească singur cei doi copii ai săi:
Silvia și Ovidiu.

După unsprezece ani de văduvie, în anul 1945,
Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a ales pe preotul
Ioan Marina ca arhieru vicar la Iași, cu numele de
călugărie Justinian. La 28 decembrie 1947, la Iași a
avut loc instalarea părintelui Justinian în demnitatea de
Mitropolit al Moldovei și Sucevei. La 6 iunie 1948 are
loc instalarea părintelui Justinian ca cel de-al treilea
patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. La eveniment
au fost prezenți: reprezentanți ai autorităților de stat,
delegații ale Bisericilor Ortodoxe surori, membrii
Sfântului Sinod, reprezentanți ai corpului diplomatic,
precum și numeroși credincioși.

Patriarhul Justinian Marina a fost cel de al
treilea întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române timp
de aproape trei decenii (24 mai 1948-26 martie 1977)
în perioada celei mai aprige prigoniri a Bisericii de
către regimul comunist ateu.

Patriarhul Justinian a depus mari eforturi
pentru a asigura continuitatea vieții liturgice și a
Bisericii ca instituție. În condițiile restrictive impuse
de noul regim politic, când noua legislație permitea
amestecul abuziv al Statului comunist în viața cultelor
religioase, Biserica a fost nevoită să-și organizeze

23 iunie 1968, Patriarhul Justinian în capela noastră din Viena

singură un sistem propriu de învățământ teologic. Au
fost înființate șase Seminarii Teologice și două
Institute Teologice de grad universitar.

Cu toată cenzura atee, Patriarhul Justinian a
impulsionat publicarea multor cărți religioase: două
ediții ale *Sfintei Scripturi* (1968, 1975), cărți de cult,
dar și scrieri teologice și duhovnicești, cărți de
rugăciune și de învățătură creștină, reviste teologice.

Patriarhul Justinian a făcut intervenții în
favoarea eliberării preoților trimiși în lagăre de muncă
forțată. Între anii 1958-1959, s-a produs un nou val de
represiune asupra clericilor, Patriarhul Justinian nu a
mai reușit, dar după eliberarea din închisoare au fost
reintegrați în slujirea Bisericii. Prin *Decretul 410* din
anul 1959, au fost scoși forțat din mănăstiri
aproximativ cinci mii de viețuitori. Patriarhul Justinian
a încercat să-i atenueze efectele. Interpretând legea
ostilă monahismului ca având un caracter temporar, el
a încurajat călugăriile să nu plece din mănăstiri sau să
revină în ele, ajutând astfel ca după trecerea acestei
furtuni devastatoare abătute asupra Bisericii, începând
cu anul 1964, monahismul românesc să cunoască o
anumită revigorare. Datorită eforturilor Patriarhului
Justinian, au fost restaurate numeroase biserici și
mănăstiri.

La 28 februarie 1950, în plin regim stalinist,
din inițiativa Patriarhului Justinian, Sfântul Sinod a
hotărât trecerea în rândul sfinților din calendar a mai
multor ierarhi, cuvioși, martiri și mărturisitori români,
precum și generalizarea cultului unor sfinți ale căror
moaște se păstrează în țara noastră.

A încurajat cercetările teologilor români, atât a
celor pe care regimul comunist îi considera
„reacționari”, cât și a tinerilor din noua generație,
oferindu-le posibilitatea de a publica în revistele
bisericești studii și articole de o mare valoare
academică, apreciate și în zilele noastre.

Patriarhul Justinian a reușit, cu răbdare
constantă și înțelepciune practică, într-o vreme de
dictatură comunistă, să dezvolte legături apropiate cu
celelalte Biserici Ortodoxe surori și cu alte confesiuni
creștine. Foarte semnificativă a fost vizita
reprezentanților majorității țărilor ortodoxe la
București, în 28 februarie 1955, la festivitatea solemnă
de proclamare a canonizării unor sfinți români,
programată de Patriarhul Justinian odată cu

aniversarea a 70 de ani de la recunoașterea Autocefaliei Bisericii noastre și a 30 de ani de la ridicarea ei la rang de Patriarhie. *Cu mult curaj și echilibru, diplomatie și tenacitate, a încercat să apere Biserica de loviturile sistematice ale puterii politice, alegând calea unei dârze rezistențe, camuflată sub un discurs «favorabil» pentru liderii comuniști. S-a opus din răspuțuri abuzurilor și ingerințelor partidului-stat în viața Bisericii și încercării acestuia de a transforma Biserica într-o instituție neputincioasă, tolerată și discreditată, cu un rol ne semnificativ în societate* (Preafericitul Patriarh Daniel, 26.3.2017).

Dr. George Stan, medicul personal al părintelui Patriarh Justinian spus: „Pot da mărturie ca unul care am stat ani întregi lângă providențialul patriarh Justinian că dacă i s-ar fi cerut jertfa lui Brâncoveanu ar fi acceptat-o fără să cârtească“. În cei 29 ani de păstorie, Patriarhul Justinian a încercat să mențină vie credința, tradițiile și învățătura Bisericii Ortodoxe străbune.

În ultimii ani ai vieții, Patriarhul Justinian și-a pregătit locul de veci la Mănăstirea Radu Vodă din București. Pe crucea mormântului său, la Mănăstirea Radu Vodă din București, a cerut meșterului să scrie: „M-am luptat lupta cea bună! Credința am păzit! Am ajuns la capătul drumului vieții. De acum încolo, mă așteaptă răsplata dreptății, pe care mi-o va da Domnul, Judecătorul Cel drept, în ziua aceea“ (cf. 2 Timotei 4, 7-8).

Părintele Patriarh Justinian a încetat din viață în data de 26 martie 1977, la vârsta de 76 de ani.

Veșnica pomenire, din neam în neam a lui Justinian Patriarhul!

BARMHERZIGKEIT ALS BRÜCKE ZWISCHEN DEN RELIGIONEN

Bei einer Bildungsveranstaltung in der Pfarre Altsimmering diskutierten der orthodoxe Theologe Dr. Nicolae Dura und der islamische Theologe Dr. Khalid El Abdaoui über das Thema Barmherzigkeit. Mehr als 40 interessierte TeilnehmerInnen kamen in einer angeregten Diskussion dem Thema näher.

„Die islamische Sicht von Barmherzigkeit deckt sich 99 Prozent mit der christlichen Interpretation“, betonte Khalid El Abdaoui beim Bildungswerkabend in der Pfarre Altsimmering. Abdaoui und Nicolae Dura, Bischofsvikar der rumänisch-orthodoxen Kirche, waren eingeladen, das Thema Barmherzigkeit als Brücke zwischen den

Religionen zu diskutieren. Initiatorin des Abends war Christiana Riedl, die Bildungswerkleiterin der Pfarre Altsimmering.

Barmherzigkeit ist grenzenlose Geduld

Barmherzigkeit als Eigenschaft Gottes war eine große Gemeinsamkeit zwischen Christentum und Islam, betonten beide Referenten des Abends. „Barmherzigkeit aus orthodoxer Sicht soll auf den Menschen übertragen werden, der Mensch sollte so sein wie Gott, da er ja als Ebenbild Gottes erschaffen wurde“, so Dura. Mit vielen Bibelziten, die er aus der neuen Einheitsübersetzung vorlas, untermauerte Dura seine Ausführungen. Dabei sei besonders eine Interpretation des Alten Testaments der orthodoxen Kirchenväter wichtig, um die Dimension der Barmherzigkeit zu verstehen: „Der mögliche Zorn Gottes wird besiegt durch seine Barmherzigkeit, die auch übersetzt wird mit grenzenloser Geduld“, betonte Dura. Als Beispielgeschichte für die Brücke zwischen den Religionen verwendete Dura die biblische Erzählung vom barmherzigen Samariter, „denn dieses barmherzige Handeln war geprägt durch die Haltung eines Anhängers einer anderen Religion, der im Judentum damals als Mensch zweiter Klasse gesehen wurde“, so der orthodoxe Theologe. Und, um die Frage nach etwaigen Grenzen der Barmherzigkeit gleich zu klären, betonte Dura, dass diese nicht festzuschreiben seien: „Barmherzigkeit ist ein Anspruch an jeden einzelnen Menschen“.

Die islamische Theologie entwickelt sich

„Allah hat sich selbst der Barmherzigkeit verpflichtet“, so führte Khalid El Abdaoui, der islamische Theologe ein. So sei „der Allbarmherzige“ einer der 99 Namen für Allah, wie Gott in der arabischen Sprache heißt. Diese 99 Namen seien Wesens- und Tatattribute und die Barmherzigkeit ist ein Wesensattribut, also untrennbar mit Gott verbunden. So sei auch die Aussage von Gott im Koran zu begreifen: „Die Barmherzigkeit ist schneller als mein Zorn.“ Die Rede von der Barmherzigkeit sei in der Geschichte nicht als wichtig erachtet worden und heute sei es aufgrund der Ereignisse wie Krieg und Terror, die im Namen des Islam begangen werden, schwer vom Islam als einer barmherzigen Religion zu sprechen. Aber auch die islamische Theologie

entwickelt sich. In Österreich sei diese im Entstehen, „weil das Islamgesetz von 1915 reformiert wurde. Die Imame müssen in Österreich ausgebildet werden, dazu wurde auch eine islamische Fakultät an der Universität eingerichtet. Diese werden von Männern und Frauen absolviert. In meinem Jahrgang gab es drei Männer und drei Frauen“, so Abdaoui. Wichtig sei in den kommenden Jahren, „dass die Rede vom Koran über die Barmherzigkeit in die Tat umgesetzt wird“, betonte Abdaoui in Altsimmering: „Dazu ist es wichtig diese Veranstaltungen zum Gespräch zu haben, denn ein Mosem will genau wie ein Christ in Frieden leben, arbeiten und sich an der Familie freuen“.

Diskussion zum Abschluss

In der an die Kurzpräsentationen anschließenden Diskussion mit den mehr als 40 TeilnehmerInnen an der Bildungsveranstaltung in der Pfarre Altsimmering wurden dann viele Fragen aufgeworfen und beantwortet. Grundtenor der Diskussion war das Interesse am jeweils anderen, wie es Dura sagte: „Wir brauchen die Pluralität, die ein Mosaik von Einzelmomenten ist. Nur zusammen ergeben sie ein großes und schönes Bild.“

Abschließend plädierten beide Referenten, dass das Gespräch auf Augenhöhe wichtig sei, lobten die Initiative der Pfarre Altsimmering und regten weitere Diskussionen über Themen an, um die jeweils andere Sichtweisen kennen zu lernen, ohne einander mit Vorwürfen zu konfrontieren.

ROMÂNI ÎN PARLAMENTUL DIN VIENA

Pr. Nicolae DURA

spus că nu există o altă locație în Viena mai semnificativă pentru prietenia și împreună lucrare dintre țările noastre ca această casă numită Parlament.

În cuvântul de salut Excelență Sa Dl. Bogdan MAZURU a mulțumit și a fecitat pe inițiatorii și organizatorii acestei comemorări în acest loc plin de istoriei pentru România și Austria. România și Austria se află într-o legătură istorică, economică, de prietenie dar și de apartenență comună de zece ani la Comunitatea Europeană.

Dl. Angel TÎLVĂR, deputat în Parlamentul României a menționat că acești șase parlamentari bucovineni au susținut drepturile românilor din Bucovina. Vorbind despre aceste rădăcini istorice, privim cu speranță spre viitor.

Dl. Gheorghe FLUTUR, președintele Consiliului Județean Suceava, ca reprezentant al unei părți din Bucovina istorică, a amintit că între 1861 și 1918 au fost 73 de parlamentari bucovineni la Viena, dintre ei 35 au fost români.

Prorectorii Universității Babeș-Bolyai din Cluj, profesorii universitari Dr. Rudolf GRÄF și Dr. Ioan BOLOVAN au prezentat două conferințe despre istoria noastră comună și despre contribuția ce a avut-o elita intelectuală bucovineană în actul marii uniri din 1918.

Foarte emoționant a fost momentul când cei prezenți la eveniment au fost conduși în sala istorică a Parlamentului și la cele șase locuri – onorate de cei șase parlamentari români și unde erau așezate numele și pozele lor – s-au așezat flori.

În Parlamentul imperial din Viena erau reprezentanții celor 12 națiuni care intrau în componența monarhiei. Aceste națiuni erau, alături de români: austrieci, germani, evrei, italieni, croați, polonezi, sârbi, cehi, slovaci, ruteni, ruși.

La 28 martie 2017 a avut loc un moment comemorativ pentru șase parlamentari români bucovineni care au ocupat locuri în Parlamentul vinez între 1907 și 1918. Aceste personalități au fost: GRIGOROVICI Georg, Dr. Alexandru baron HURMUZACHI, Georg SÂRBU, Constantin ISOPESCU-GRECUL, Teofil SIMIONOVICI și Dr. Aurel cavaler de ONCIUL. Această festivitate s-a organizat cu ajutorul și din inițiativa parlamentarului austriac Dr. Harald și a președintei Asociației Mihai Eminescu din Viena, D-na Laura HANT.

Cuvântul de salut a fost rostit de D-na Doris BURES, președinta Parlamentului austriac. Dânsa a

Provincia Transilvania a fost reprezentată în Parlamentul din Viena. Episcopul Andrei Șaguna cerea, la jumătatea secolului al XIX-lea, reprezentarea românilor transilvăneni în Parlamentul de la Viena.

Iată câteva date din activitatea delegației transilvănene plecată la Viena în 24 februarie 1862. Delegația era condusă de Episcopul Șaguna și mai erau „bărbații prea demni și aleși ai națiunii și Bisericii noastre din Ardeal, Bucovina, Banat și Ungaria: Procopie Ivancovici, Episcop al Aradului, Vincențiu Babeș, Grigorie Popovici, Andrei și Anton Mocioni, Emanuil Gojdu, Constantin Udrea, Eudoxiu Hurmuzachi, Nicolae Cavaler de Buhental, Nicolae Cavaler de Basilco, protopop de Bucovina, Protopop Demeter Moldovan, Protosinghel Nicolae Popea, Sergihanu Popovici, Arhimandritul Bendela din Bucovina”. Scopul acestei delegații era restaurarea vechii și canonice Mitropolii Ortodoxe Române din Transilvania.

În 4 octombrie 1863 au fost numiți pe viață, de către Curtea imperială, următorii reprezentanți din **Transilvania în Senatul de la Viena**: Mitropolitul Alexandru Șuluțiu din Blaj (unit), Episcopul Andrei Șaguna din Sibiu (ortodox), baronul Béldi György, Superintendentul Dr. G. P. Binder (luteran), baronul Iosif Brukenthal, consilierul intim Rosenfeld și baronul Zenovie Constantin Pop de Böhmstätten. Pe lângă aceștia au mai fost aleși încă 19 deputați ardeleni în senatul vienez. Ei au fost primiți oficial la Viena în cadrul ședinței Senatului la 20 octombrie 1863. Dintre transilvăneni au fost aleși în comisia financiară: George Barițiu, Ioan Aldulian, George Groisz și Trauschenfels, iar în comisia de reformă a sistemului de impozite au fost aleși: Gull și Ioan Pușcariu. Primirea oficială a transilvănenilor în senat a fost cordială, pe când primirea neoficială era oarecum rece. După cuvântul de salut al președintelui Senatului imperial, principele Auersperg, în numele transilvănenilor a răspuns episcopul Andrei Șaguna, care a fost declarat sfânt în anul 2009.

În anul 1899 din 425 de mandate din Parlamentul austriac 5 locuri erau ale românilor. Dintre acești parlamentari români de la Viena amintim pe: **Samuil Andrievici Morariu** (1818-1895), hirotonit ca episcop la Viena, a ajuns Mitropolit al Bucovinei, **Silvestru** (1880-1895), **Constantin Popovici** (1846-1938), mare profesor de Drept bisericesc la Facultatea de Teologie din Cernăuți și în șase rânduri rector al Universității, **Vladimir de Repta** ajuns episcop al Rădăuților (1896-1902), apoi mitropolit al Bucovinei (1902-1924).

După instaurarea statului dualist austro-ungar (1867), Transilvania, deci Mitropolia din Sibiu, a rămas în partea maghiară, cu capitala la Budapesta, iar Bucovina a rămas pe mai departe sub conducerea directă a guvernului de la Viena până la desființarea monarhiei în 1918. Biserica ortodoxă bucovineană a fost condusă vreme de 15 ani (1880-1895) de către Silvestru Morariu Andrievici (1818-1895), care a fost deputat în parlamentul vienez (1867-1870). Mihai Eminescu îl considera pe Silvestru Morariu Andrievici

drept „*unul dintre bărbații cei mai de caracter... lui i se datorau la un moment dat aproape toate cărțile didactice din învățământul primar*”. Acest mitropolit a fost considerat „cel mai de seamă ierarh din Biserica românească din Bucovina” pentru strădaniile și stăruințele de o viață pentru binele Bisericii și poporului român bucovinean.

De aceea deputatul român Samuil Morariu Andrievici, în Parlamentul vienez, cerea în 1867 ca la Biserica Sfânta Treime să fie numit un preot care să cunoască și limba română, vorbită de numeroșii enoriași români. În anul 1899 se cerea trimiterea unui preot român, care să slujească alternativ în biserica greacă și să predea învățământul religios la Viena.

La 5 februarie 1914 Consiliului parohial vienez a avut și o întâlnire cu „reprezentanții intereselor naționale”, deputații români de la Viena: Dr. Teofil Simionovici, Dr. Aurel cavaler de Onciul și Baronul Hurmuzachi.

Mitropolitul Vladimir a delegat, pe arhimandritul Prof. univ. Dr. Constantin Popovici, care era și deputat în parlamentul austriac, să sfințească capela românească închiriată în centrul Vienei.

Primul comitet al „Societății române jubiliar-imperiale pentru zidirea unei biserici și înființarea unei parohii în Viena” era format și din doi parlamentari Dr. Alexandru baron Hurmuzachi și Dr. Aurel cavaler de Onciul.

GENIALUL EMINESCU POMENIT LA VIENA

JUSTIN

Orice pomenire, comemorare, amintire sau omagiere a lui Eminescu este și o dovadă și o îndatorire pentru îngrijirea limbii române. Eminescu a fost numit „Românul Absolut” (Petre Țuțea), iar textele sale au o permanentă valabilitate, sunt „de o criminală actualitate” (Eugen Simion).

Duminică 15 ianuarie 2017, la Viena, cu prilejul împlinirii 167 de ani de la nașterea luceafărului poeziei românești Mihai Eminescu, a fost oficiată o slujbă de comemorare a marelui poet.

La monumentul poetului nepereche Eminescu, din fața Bisericii Ortodoxe Române cu hramul Sfântul Apostol Andrei au fost depuse coroane din partea Asociației Mihai Eminescu de la Viena, Ambasadei

României, Ambasadei Republicii Moldova, Institutului Cultural Român și a Primăriei din sectorul 11 al Vienei.

După aceea, în incinta bisericii a avut loc omagierea poetului nostru, fără egal, Mihai Eminescu, la care a avut o prezentare și a cântat romanțe pe versuri de Eminescu, tenorul român Gheorghe Sărac, și au fost recitate poezii din creația eminesciană.

Mai mulți vorbitori au menționat, printre altele, că pentru noi, Mihai Eminescu este dor de neam și de țară, dăruirea neamului și țării românești. Mihai Eminescu este sufletul dăinuiri românești în spațiul carpato-dunărean, cel mai înalt vârful al muntelui Limba Română - zenitul limbii române. Eminescu este alfa și omega veșmântului ființei românești: limba română.

Opera lui Mihai Eminescu este, înainte de toate, simțire, gândire și trăire românească, iar Glossa poetului este, într-un anumit fel, varianta românească în versuri a Eclesiastului:

Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;
Ce e rău și ce e bine
Tu te-ntreabă și socoate;
Nu spera și nu ai teamă,
Ce e val ca valul trece;
De te-ndeamnă, de te cheamă,
Tu rămâi la toate rece.

Multe trec pe dinainte,
În auz ne sună multe,
Cine ține toate minte
Și ar sta să le asculte?...
Tu așează-te deoparte,
Regăsindu-te pe tine,
Când cu zgomote deșarte
Vreme trece, vreme vine.

Nici încline a ei limbă
Recea cumpăn-a gândirii
Înspre clipa ce se schimbă
Pentru masca fericirii,
Ce din moartea ei se naște
Și o clipă ține poate;
Pentru cine o cunoaște
Toate-s vechi și nouă toate.

Privitor ca la teatru
Tu în lume să te-nchipui:
Joace unul și pe patru,
Totuși tu ghici-vei chipu-i,
Și de plânge, de se ceartă,
Tu în colț petreci în tine
Și-nțelegi din a lor artă
Ce e rău și ce e bine.

Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe,
Vede-n capăt începutul
Cine știe să le-nvețe;
Tot ce-a fost ori o să fie
În prezent le-avem pe toate,
Dar de-a lor zădărnice
Te întreabă și socoate.

Căci acelorași mijloace
Se supun câte există,
Și de mii de ani încoace
Lumea-i veselă și tristă;
Alte măști, aceeași piesă,
Alte guri, aceeași gamă,
Amăgit atât de-adece
Nu spera și nu ai teamă.

Nu spera când vezi mișei
La izbândă făcând punte,
Te-or întrece nățăraii,
Chiar de ai fi cu stea în frunte;
Teamă n-ai, căta-vor iarăși
Între dâșii să se plece,
Nu te prinde lor tovarăș:
Ce e val, ca valul trece.

Cu un cântec de sirenă,
Lumea-ntinde lucii mreje;
Ca să schimbe-actorii-n scenă,
Te momeste în vârtej;
Tu pe-alături te strecoară,
Nu băga nici chiar de seamă,
Din cărarea ta afară
De te-ndeamnă, de te cheamă.

.....
Tu rămâi la toate rece,
De te-ndeamnă, de te cheamă;
Ce e val, ca valul trece,
Nu spera și nu ai teamă;
Te întreabă și socoate
Ce e rău și ce e bine;
Toate-s vechi și nouă toate:
Vreme trece, vreme vine.

PELERINAJ spre APUS

Un grup de monahii din România – cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Andrei – însoțite de Preacuviosul Părinte Arhimandrit Visarion și de fratele Mihai au plecat într-un pelerinaj spre soare apune. Au plecat de la Cluj și au ajuns până la Bari, în sudul Italiei unde s-au închinat și la moaștele Sf. Ierarh Nicolae.

La Viena au făcut un prim popas și s-au închinat la moaștele Sf. Ap. Andrei din biserica noastră, apoi ne-am rugat și în biserica rusă și ne-am rugat în catedrala Sf. Ștefan din inima Vienei. Aici au avut ocazia de a se închina și a cinsti capul Sf. Arhidiacon Ștefan, cel dintâi martir creștin, și apoi în spațiul muzeului din partea superioară a catedralei (Reliquien Schatzkammer) unde se păstrează, de sute de ani, moaște de la mai mulți sfinți.

MOȘ ARON: „Mă trezesc dimineața și adorm seara rugându-mă“

JUSTIN

Venim în această lume – ca oameni – fără să putem să hotărâm când ne naștem. Și venim într-o familie, într-un neam și într-o țară pe care nu le putem alege. Este voia și hotărârea lui Dumnezeu întru a Sa înțelepciune și purtare de grijă, iar noi trebuie să fim mulțumitori și bucuroși de bunii și străbunii noștri, de ceea ce suntem și de ceea ce devenim sau ajungem.

L-am cunoscut și eu din frageda-mi copilărie de la începutul anilor 60 ai secolului trecut. Acei ani erau de mari frământări și profunde schimbări sociale. Colectivizarea a însemnat pierderea dreptului de proprietate asupra pământului și asupra bunurilor pe care oamenii gospodari le-au agonisit cu multă trudă și stăruință. Biserica și rugăciunea erau singurul bastion al liniștirii și al păcii. Strana bisericii din Deal era susținută și onorată, în acea vreme, de fostul notar Ioan Bădilă, de moș Aron, de moș Ilie și de tetea Lisâi. Și cât balsam și putere revărsau, în sufletele împovărate ale sătenilor, cântările duioase și evlavioase ce se rosteau în rugăciune stăruitoare din biserică.

Moș Aron om foarte evlavios și blând a avut diplomă de cântăreț bisericesc și stăpâna foarte bine

regulile tipiconale și melodiile atât de diverse și complexe ale slujbelor. El a îmbinat armonios slujirea lui Dumnezeu prin cântare și meseria de tâmplar pe care a practicat-o cu multă pricepere și angajare. Vocea era foarte mlădioasă și religioasă. El a înțeles din trăire, ceea ce au spus românii înaintea cu 2000 de ani: qui bene cantat, duplex orat = cine cântă bine se roagă de două ori, adică pentru sine, dar și pentru alții, care îl ascultă. Așa în evlavie și cu multă credință a slujit strana bisericii din sat peste 60 de ani. A slujit cu trei preoți care au păstorit în Deal. Câte mii de Liturghii, Utrenii, Vecernii, Botezuri, Cununii și slujbe de înmormântare a slujit cântând lui Dumnezeu și oamenilor care se rugau în momente de bucurie, de împlinire, dar și de tristețe și profundă apăsare? A înțeles și dânsul ce a exprimat în cuvinte George Enescu: „Muzica pornește de la inimă și se adresează inimilor. Muzica oglindește toate misterioasele ondulații ale sufletului, fără putința de prefăcătorie.“ Moș Aron a împlinit în toată viața sa îndemnul psalmistului David: „Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi trăi. Plăcute să-i fie Lui cuvintele mele, iar eu mă voi veseli de Domnul“ (Ps. 103,34-35). Aceste cuvinte se citesc mereu la slujba de seară, numită Vecernie. De câte mii și mii de ori le-a rostit în biserică?

În sat era perceput ca moș Aron. Se potrivea această numire și cu blândețea și dărnicia lui. Oare și slujirea îndelungată în biserică i-a conferit acest apelativ, ca și la moșu Gheorghe (Urban)? Asemenea oameni au reprezentat prin bunătatea lor și au rămas în mentalul colectiv al satului, nu doar a copiilor, cu acest nume moș. Căci noțiunea de moșu este sinonimă cu apelativul de bunu.

Moș Aron, ca de altfel toți oamenii, a avut și momente de mari încercări în viață. A rămas de timpuriu văduv, iar la vremea bătrâneții a trebuit să conducă spre groapă pe unicul său fiu. Cu toate acestea a rămas – până la trecerea sa în lumea celor de dincolo de zare – ca un stejar falnic neclintit și adânc înrădăcinat în pământul credinței străbune și a înțelepciunii țărănești, aceea de la talpa sau baza țării. Eram fascinat de blândețea, bunătatea sa și de pacea ce o răspândea. Ca elev mai mare, fiind captivat de blândețea și pacea ce o răspândea, prin chipul senin și privirea de lumină, i-am pus într-o vacanță a anului 1970 întrebarea: Moș Aron, cum trăiești dumneavoastră? Mi-a răspuns: „Ca orice creștin!“ Am stăruit în întrebare: cum petreceți ziua, ce program aveți? Mi-a răspuns tot scurt: „Mă trezesc dimineața rugându-mă și după osteneala unei zile adorm rugându-mă“. Am înțeles că avea o disciplină a rugăciunii, a lucrului, a gândurilor și a odihnei. Credința și lucrul făcut ca pentru Dumnezeu l-au ținut și l-au întărit. Era foarte impresionant să-l vezi pe moș Aron la vârsta de 80 de ani că se urca încă pe zidurile caselor să le pună acoperișul din lemn, iar iarna prelucra lemnul în atelierul de acasă.

Bunătatea sa a rămas, chiar proverbială în sat. Avea un cal și o căruță, într-o vreme când nu erau decât câțiva cai în sat. Cine cerea să-i împrumute calul

și căruța răspundea afirmativ, cu bunățate și înțelegere. De atâtea ori îl delega și pe nepotul său să meargă și să ajute, să aducă de pe câmp din roadele strânse: fân, cartofi, struguri sau cucuruz.

Trebuie să fim mulțumitori și bucueroși: atât nepotul după trup – care a ajuns de la cal și căruța de prin tina satului transilvan, la camioane Mercedes pe autostrăzile Europei – și toți cei ce l-am cunoscut pe moș Aron. Să-l pomenim și să ne rugăm pentru el, căci și el, ca toți bunii și străbunii noștri, se roagă din împărăția luminii pentru noi cei de aici!

CĂLĂTORIE DUHOVNICEASCĂ ÎN GRECIA

În perioada 3-12 februarie a acestui an, un grup de pelerini din comunitatea noastră însoțiți de Pr. Emanuel Nuțu a participat la o călătorie duhovnicească în ținutul Greciei.

Ne-am bucurat în aceste zile cu adevărat binecuvântate de emoții și trăiri sfinte pricinuite de întâlnirea cu mijlocitorii noștri din Ținutul Eladei la moaștele cărora ne-am putut închina: Sf. Apostol Andrei, ocrotitorul României și al Comunității noastre din Viena, Sf. Patapie, Sf. Gherasim din Kefalonia, Sf. Spiridon și Sf. Împărăteasa Teodora în insula Corfu, Sf. M.Mc. Dimitrie în Tesalonic, Sf. Nectarie în insula Eghina, Sf. Grigorie Palama, Sf. Anisia, Sf. Mc. Paraschevi, Sf. Efrem Sirul, Sf. Ioan Rusul în insula Evia sau Sf. Efrem cel Nou, dar și Complexul Monahal Meteora. De asemenea, ne-am închinat și la Brăul Maicii Domnului, la Mănăstirea Kato Xenia.

Atmosfera duhovnicească deosebită creată de către minunății pelerini prin rugăciunea comună permanentă și cântare de pricesne, dar și organizarea ireproșabila din partea ostenitorilor Basilica Travel, ne-au ajutat să simțim o detașare de grija lumească și în același timp să fructificăm această șansă de a aprofunda și întări prin pelerinaj relația noastră cu Dumnezeu prin Sfinții Săi.

Un plus de liniște și relaxare, dacă putem spune, au fost plimbările cu feriboturile, care ne-au înlesnit ajungerea pe insule, contemplând frumusețea Creației și măreția Creatorului.

Încununarea acestui pelerinaj a fost participarea la Sf. Liturghie în Corfu, la Biserica Sf.

Spiridon și la mănăstirea Sf. Efrem cel Nou din Nea Makri.

Dacă Dumnezeu îngăduie să ajungem sănătoși și să fie pace pe pământ, următorul pelerinaj în Grecia va fi organizat în perioada 2-12 februarie 2018.

COPIII - CTITORI AI NOII BISERICI

"Nu avem să dăruim bani, dar am dori să facem și noi ceva pentru construcția noii Biserici"- așa grăiau micii ctitori cu câteva săptămâni în urmă, când și-au pus în gând să-și arate solidaritatea pentru împlinirea acestui proiect măreț, noua Biserică din sectorul 2 al Vienei.

De atunci, în fiecare sâmbătă seara, tinerele vlăstare ale neamului nostru bine-credincios au lucrat în atelierul micilor artizani, sprijiniți și îndrumați cu multă dăruire de către domnișoara Elena Țuțuianu, confecționând brățări, cruciulițe, iconițe pe lemn, metaniere, pe care le-au pus spre vânzare la pangarul Bisericii. Cei mici se ostenesc și lucrează cum pot ei mai bine, cei mari cumpără rodul muncii lor, iar banii obținuți din vânzarea acestora ajung în contul deschis pentru construirea noii Biserici, iar cei mici devin astfel mari ctitori.

Mulțumim și părinților care îngăduie și susțin această frumoasă și sensibilă acțiune, ce arată că în sufletele acestor copii Biserica lui Hristos există deplin!

OMUL ȘI LUMEA DE AZI

Omul e un ego cu două laturi, ceea ce se vede (corpul) și ceea ce nu se vede (spiritul) *. Trupul și spiritul sunt un sine. Suntem deci un ego susținut de un sine. Ego-ul este ceea ce ne conduce, dar nu se vede.

În ultimele decenii, numărul persoanelor afectate de tulburări psihice este în creștere peste tot în lume, iar România se află pe locul trei, cu aproape 300.000 de bolnavi. Aproape o treime din populație suferă într-o formă sau alta de depresie. Însă nu pentru ei mă îngrijorez eu, ci pentru cei de deasupra stratului fin al normalității, pentru psihopați. O societate care nu permite dezvoltarea persoanei și o societate slabă. Când personalitatea nu poate înflori, când e traumatizată, apar bolile psihice și intervine ratarea. Ratarea e

punctul în jurul căruia se învârtă totul. E discrepanța între ceea ce am putea deveni și ceea ce ajungem să devenim în societatea de azi.

Și asta nu de ieri, de azi. Iorga, Titulescu, câți oameni de valoare nu au fost eliminați din societate de niște nimicuri, de niște anonimi? Dacă vii și le vorbești oamenilor de normalitate, bun simț, armonie, transcendență, spirit, te vor acuza că ai citit prea multe broșuri. Performanța se măsoară azi doar în putere, bani și sex. Trăiesc tragic această soartă a poporului român.

Ce mai înseamnă azi normalitatea, când totul e permis, totul e normal, anormal e să arăți tu cu degetul? Normalitatea e o stare de echilibru și armonie între cunoaștere, afectivitate, inteligență și voință. Când una din acestea e excesiv dezvoltată sau subdezvoltată, armonia se pierde și apare boala sau suferința. 90% din oamenii cu care intru în contact sunt profund nefericiți, o societate care și-a pierdut valorile de bine, frumos, adevăr și dreptate.

E fundamental să pleci de la premisa existenței unei alte realități transcendente. Credința e o forță extraordinară, care te înalță. Ce l-a ținut pe Brâncoveanu să nu cedeze, dacă nu credința? Lucrurile mari nu trebuie rostite toată ziua bună ziua, că-și pierd înțelesul. La fel cum nu spui toată ziua „bună ziua”, „te iubesc!”, că se banalizează, și despre Dumnezeu e mai bine să taci.

S-a dovedit deja în urma unor experiențe și teze făcute, că mersul la Liturghie, spunerea unor rugăciuni în momentele de criză, îi liniștește enorm de mult pe pacienți, îi face mai cooperanți, iar tratamentul medicamentos dă rezultate mai bune. Credința e de foarte mare ajutor. De fiecare dată când simt un pic de deschidere la pacienții mei necredincioși, le propun pariul lui Pascal: dacă tu crezi și Dumnezeu nu există, nu pierzi nimic. Dar dacă crezi și există, câștigi totul! Dincolo de asta, însă, psihiatrii trebuie să fie foarte atenți când vine vorba de excesul de religiozitate, fiindcă poate fi simptomul unui dezechilibru psihic.

Acești oameni trebuie ajutați să-și regăsească echilibrul. Să nu mă înțelegeți greșit, nu exclud posibilitatea unor revelații divine. Eu însumi am avut revelația credinței, văzând un tablou de Rafael, la Muzeul de Artă din Viena. Reprezenta o madonă de o frumusețe neomenească, de o puritate a culorilor care m-a făcut să cred definitiv în Maica Domnului.

Muzica poate fi o cale de autocunoaștere. Ea cere răbdare, o simfonie nu se înțelege din prima, dar până la urmă e o formă de inițiere. Muzica te poartă și te invită să privești înlăuntrul tău. Și ce găsești acolo? Melancoliile lui Chopin, frământările lui Beethoven, transparența lui Mozart, gravitatea lui Bach, care scot la suprafață propriile tale angoase, spaime, neliniști, bucurii. Retrăindu-le, te cureți, te liniștești și te echilibrezi.

Ați găsit în psihiatrie o cale de înțelegere a lumii? Nu. „Împlinire”, „fericire” sunt cuvinte prea mari pentru mine. Filosofia a fost secretul vieții mele, inepuizabila mea pasiune, din care am extras mustul care m-a dus mai departe. Dacă vii la minea casă, ai să

întrebi unde sunt psihiatria, medicina? Sunt și tratatele medicale pe undeva, pe-acolo, dar biblioteca mea e o bibliotecă de filosofie. Am avut de tânăr marea curiozitate să citesc în original. Încerc să nu rămân în urmă, mă informez tot timpul online, citesc reviste, particip la congrese. Aș putea foarte bine să zic, la vârsta mea, gata, cântecele astea nu le mai pot auzi! Dar nu se poate așa, informația nu rămâne veșnic aceeași, totul se schimbă, trebuie să lupti pentru fiecare condiție, să o atingi și să lupti apoi iarăși, ca să o depășești. Minte și inima trebuie antrenate tot timpul, echilibrul, normalitatea trebuie recucerite permanent, nu sunt o șampilă valabilă veșnic.

Beethoven a fost întrebat cândva ce prețuiește mai mult dintre toate calitățile umane. Răspunsul lui a fost: bunătațea. Dvs. ce ați alege? Sunt totuși un tip care a trăit 45 de ani în socialism. Eu prețuiesc libertatea. M-ar îngrozi, ca sub diverse măști, să o pierdem din nou. Oricâtă mizerie ar fi, oricâtă rată, oricâtă inferioritate, cât timp vom fi liberi, merită să trăim.

* Autorul acestor gânduri – Prof. dr. Aurel ROMILA – este o somitate a medicinei, ale cărei cercetări au făcut istorie, o minte curioasă și neobosită în căutări, care a extras din psihiatrie o filosofie de viață. El este și autorul unei „Psihiatrii” ce a devenit manual de referință printre cunoscători. Fragment preluat din <http://www.formula-as.ro/2014/1119/lumea-romaneasca-24/prof-dr-psihiatru-aurel-romila-90-din-oamenii-cu-care-intru-in-contact-sunt-profund-nefericiti-si-au-pierdut-valorile-de-bine-frumos-adevar-si-dreptate-17769>

Ziua învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem: fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le !

PROGRAMUL/ Gottesdienstordnung:

Biserica Sf. Ap. Andrei, 11. VIENA:

LUNI și MARȚI (10.04 și 11.04), Spovedanie și împărtășanie (în spitale sau acasă) / Beichte und Kommunion (Krankenhäuser bzw. zu Hause), ora 18:00 Denie la Capela

MIERCURI (12.04), ora 18:00 Denie

JOI (13.04), ora 10:00 Sf. Liturghie, ora 18:00 Denie - Citirea celor 12 Evanghelii / Die 12 Passionsevangelien

VINERI (14.04), ora 11:00 Ceaurile Împărătești/ Stundengebet,

ora 18:00 Prohodul Mântuitorului / Grablegung Christi
SÂMBĂTĂ (15.04), de la ora 10 Sf. Liturghie la Biserica - Spovedirea și Împărtășirea elevilor, de la ora 19:00 Spovedanie,

ora **23:00 PROCESIUNEA DE PAȘTI**, urmată de Sf. Liturghie în sala parohială

DUMINICA (16.04) **Învierea Domnului**

ora 10:00 Sf. Liturghie / Hl. Liturgie, urmată de Vecernia Paștilor

LUNI (17.04), ora 10:00 Sf. Liturghie/ Hl. Liturgie

MARȚI (18.04), ora 10:00 Acatistul Învierii/ Auferstehungshymnus Akathist

Biserica **St. Christoph BADEN**, Friedrich Schiller-Platz 1 (Ecke Radetzkystraße)

Joia Mare /Gründonnerstag (13.04), ora 20:00 **Denie - celor 12 Evanghelii/ Die 12 Passionsevangelien**

Vinerea Mare / Karfreitag (14.04), ora 20:00 **Prohodul Mântuitorului/ Grablegung Christi**

Sâmbăta Mare/ Karsamstag (15.04), ora 20:00

SLUJBA DE PAȘTI

LUNI (17.04), ora 11:00 Sf. Liturghie/ Hl. Liturgie

RUFEN ZU CHRISTUS - CHEMÄRI LA HRISTOS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstr. 8/2 Tel. 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien GZ03Z034851 M

**Preoții slujitori și Cosiliul Parohial Vă urează să petreceți Sfintele Paști
cu bucurie duhovnicească!**

**HRISTOS A ÎNVIAT!
CHRISTUS IST AUFERSTANDEN!**

**ADEVĂRAT A ÎNVIAT!
ER IST WARHAFTIG AUFERSTANDEN!**